

2001 - 2021

20 let

PISATELJSKI IZZIV 7

Tema izziva: Arhitekt in Dan Zemlje

“Leposlovje pomeni lepo besedo.”

DRUŽENJE Z LEPO BESEDO

MESTNA OBČINA CELJE

Antiky

knjigarna in antikvariat

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI

Zveza
Kulturnih
Društev
Celje

Pisateljski izzivi Celjskega literarnega društva

Pisateljski izziv 7:

Izziv: Arhitekt in Dan Zemlje

Urednik zbirke

Bojan Ekselenski

Avtorji proze in poezije

Alenka Kokalj, Aljoša Peperko, Barbara Ribič
Jelen, Bojan Ekselenski, Denic Peperko
Zupančič, Matej Krajnc, Nada Tržan-Herman,
Nevenka Brešar, Renata Cigler Gandolfo, Stojan
Knez, Tadeja Hojnik

Oblikovanje

Bojan Ekselenski

Naslov uredništva

Celjsko literarno društvo,
Gledališki trg 4
3000 Celje
literarno.drustvo@outlook.com

Izdajatelj

Celjsko literarno društvo
Transakcijski račun
05100-8010642929

Zbirka

Izzivi

V Celju, 2022, 1. elektronska izdaja

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni
knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 110202115](https://nuk.uz.si/COBISS.SI-ID/110202115)

ISBN 978-961-6458-21-4 (PDF)

KAZALNIK

Uvodnik

Dela

6	Bojan Ekselenski	6
8	Alenka Kokalj	8
	<i>Biser v vesolju</i>	
	Aljoša Peperko	
	<i>Arhitekt</i>	9
	Barbara Ribič Jelen	
	<i>Zelena prihodnost</i>	10
	Bojan Ekselenski	
	<i>Stvaritev</i>	13
	Denis Peperko Zupančič	
	<i>Socio-Eko-Arhitektov Zemljin dan</i>	17
	Justina Strašek	
	<i>Arhitekt (Pesem o Zemlji)</i>	24
	Matej Krajnc	
	<i>Arhitekt (Pesem o Zemlji)</i>	25
	Nada Tržan-Herman	
	<i>Dan Zemlje, 2030</i>	26
	Nevenka Brešar	
	<i>Arhitekt</i>	27
	Renata Cigler Gandolfo	
	<i>Most čez reko</i>	28
	Stojan Knez	
	<i>Arhitekt življenja</i>	32
	Tadeja Hojnik	
	<i>Spomini tistega dne</i>	34

Razpisi 37

Zadnja stran

Kazalo - da se ne izgubite v dobrotah

Vsesledje 41/2022	37
Supernova	38
Fanfest	39
<i>Pravljična bitja iz središča Zemlje</i>	41
<i>Kaj, če so teorije zarote čista resnica?</i>	42
Mednarodni razpis - Krononavt	43
Pisateljski izzivi	44

Stojan Knez

Bojan Ekselenski

(predsednik društva)

Arhitekt na Dan Zemlje ... Ta izziv je po svoje nekaj posebnega. Določili smo dve ključni besedi, ki ju je treba uporabiti.

Letos je leto arhitekta Jožeta Plečnika. Kdor ne ve, kdo je to, je najbrž prespal zadnjih 100 let in se zbudil danes zjutraj.

Jože Plečnik se je rodil pred 150 leti in je ustvaril ogromno znanih arhitekturnih stvaritev. Ustvarjal je povsod po nekdanji Avstroogrski monarhiji, pofočkal se je v vseh prestolnicah držav, ki so nastale iz nekdanje monarhije.

Umrli je leta 1957 v Ljubljani.

Druga ključna beseda je Dan Zemlje, konkretno se nanaša na Svetovni dan Zemlje, ki ima geografsko poreklo v ZDA.

Zgodba se je začela na Unescovi konferenci v hipijevskih časih, leta 1969, ko je mirovni aktivist John McConnell predlagal Dan spomina na Zemljo, ki naj bi bil 21. marca. Leta 1970 je ta dan potrdil generalni sekretar OZN U Tant. Ameriški senator Gaylord Nelson je proglasil Dan Zemlje 22. aprila 1970. Pač ameriško soliranje. Ta dan so praznovali predvsem v ZDA, a Denis Hayes je dogodek razširil po skoraj celem svetu in obeleževalo se je cel teden z akcijami za varovanje okolja.

2009 je Generalna skupščina OZN na predlog Bolivije razglasila 22. april za mednarodni dan Zemlje.

To je to.

Zdaj pa naše branje.

Na razpis je prišla pisana zbirka pesmi in zgodb. No, prevladujejo pesmi. Imamo 11 veličastnih, mnogi so se prvič odzvali. Iskreno upam, da bomo še kdaj deležni njihove lepe besede.

Kako je branje izgledalo v praksi?

Na tih deževen dan smo se zbrali na prireditvenem prostoru Kavarne Miško Knjižko, kjer smo v sodelovanju z Osrednjo knjižnico Celje (omogočili so nam izvedbo prireditve) pripravili Druženje z lepo besedo. Prireditvev je zaključila ciklus koronskih prireditvev. Ne pozabimo, Druženje z lepo besedo je projekt kljubovanja koronskim omejitvam v okviru teh omejitev. Iskreno upamo, da nam ne bo več treba brati pred zaprtimi vrati kavarne.

Po partizansko smo prireditvev tudi posneli in še bolj partizansko iz tega naredili video spominčico, najdete jo na YouTube.

Alenka Kokalj

BISER V VESOLJU

Večni ARHITEKT vesolja
svojo misel k nam obrača –
da se streznimo – se spleča!
Tu DAN ZEMLJE je, okolja.

1.

Stvarstvo je zares bleščeče.

Sploh, ko k nam pomlad
prihaja,
vsak dan bolj toplo postaja,
sonce greje že žareče,
drevje že cveti dišeče,
že zelenje gre čez polja,
lepa so že vsa obzorja.
Prav težko res ni odkriti,
da upravlja prav vse niti
večni ARHITEKT vesolja.

2.

Vendar pa je tu vprašanje:
ali znamo odgovorno
pristopiti? Vsi izborni
res prevzemamo dejanje,
ki rešitve je iskanje?
Naš je svet kakor palača:
se za vzdrževanje plača.
Ob lepoti ostrmimo.
Si pozornosti želimo.
Svojo misel k nam obrača.

3.

A pogosto se slepimo.
Ne zaznamo, kaj dogaja
se v okolju, kaj prihaja ...
Za dobičkom le hitimo,
marsičesa si želimo ...
Delamo se, da igrača
svet za nas je, del kolača ...
Nujno je, da obstojimo,
ob dogodkih ostrmimo.
Da se streznimo – se spleča!

4.

Ampak ni vse izgubljeno!
Važno je, da se zavemo,
da na pravo pot brž gremo.
Ker zares nam ni vseeno,
delali bomo pošteno.
Brez veliko svetobolja
- če je taka prava volja –
katastrofi ubežimo,
odgovornost pridobimo.
Tu DAN ZEMLJE je, okolja.

Aljoša Peperko

ARHITEKT

Arhitekt te naše Zemlje
in vsega širnega sveta,
mi srce v veselju poje
in zapleše ča ča ča.

Arhitekt te svoje sreče,
vsak pogosto je čist' sam.
Daj zapleši in zapoj si
in odjadraj tja v nov dan.

Barbara Ribič Jelen

Zelena prihodnost

»Dobro jutro! Svetovni dan Zemlje naj nas prebudi v zeleno prihodnost!« zahrešči iz radijskega sprejemnika, potem samo še prasketa in končno utihne.

»Lepo,« zamrmram, »če bo zelena prihodnost tako hreščeča.«

Kljub dvomom o uspehu se odpravim na srečanje »zelenih«. Nekaj nadobudnih aktivistov s transparenti že kroži pred tovarno cementa. Organizator mi v roke porine tablo z velikim krvavo rdečim napisom: »To je trenutek, ko lahko spremenimo vse. Zdaj je čas za neustavljiv pogum.«

'Pa ne, da bomo zelena prihodnost ustvarjali s krvjo' me strese ob neprijetni misli, a se vseeno pogumno vključim med krožeče protestnike. Pridružim se kričanju parol, že neštetokrat prežvečenih na takih shodih. Ob robu množice opazim tri novinarje in snemalce. Organizator protesta daje izjavo. Govori o tem, da je še čas za rešitev planeta, da lahko izberemo uspešno in planetu prijazno prihodnost. Na kratko pojasni vsebino novega strateškega načrta, v katerem mrgoli visoko zvenečih besed o okoljsko vzdržni industriji, kmetijstvu, arhitekturi okolja, trajnostnih naložbah in spoštovanju planeta. Doda še nekaj besed o samooskrbi, ki je v zadnjem času na tapeti.

Pomislim, da sem te in take parole vse prevečkrat slišala, a delovanja v tej smeri je tako malo, da ga tudi s povečevalnim steklom težko najdeš. Polna usta dobrih misli ne naredijo junaka.

Zvrsti se še nekaj govornikov in novinarji zapustijo prizorišče.

Sonce pripeka na vso moč, moja usta so suha kot poper, steklenička z vodo pa je ostala doma na kuhinjskem pultu. Naveličana kroženja, se umaknem v senco ob robu cementarne, ki jo daje nekaj primerkov zaprašenih dreves. Kot bi gledala drevesa iz cementa. Tablo z napisom naslonim na ograjo.

»Ali misliš, da boš s tem napisom rešila svet?« se me dotakne posmehljivost v zvoku izrečenih besed.

Obrnem se. Asociacija na čudno mešanico Kosobrina in Bedanca, le da nima očal. Pa tudi lasje in brada so drugačni. Svetijo se kot srebro. Pravzaprav ta starec ni podoben ne enemu ne drugemu. Odmahnem z roko, da preženem trapast vtis.

»Zaenkrat ne poznam boljšega recepta,« sem nejevoljna. »Ga morda vi?« se odločim za spoštljiv odnos.

Presenečena opazim rdečico na licih. Nekaj trenutkov okleva:
»Mogoče.«

Osupnem: »Potem ste zagotovo zeleni arhitekt.«

Obrvi se dvignejo do roba lasišča, v očeh se pojavita vprašaja.

»Zeleni arhitekti so tisti, ki do potankosti načrtujejo ozdravitev planeta in znajo rešiti vse težave okolja,« odločno pojasnim. »Je pa res, da do zdaj še nisem srečala nikogar takega,« dodam pobito.

»Kako pa sploh veš, da obstajajo?« je hudomušen.

»Ljudje govorijo o njih. Vsi vemo, da so naša edina rešitev,« sem polna zaupanja.

Na obrazu se zarišejo poteze razočaranja.

»Močno dvomim, da bo to pomagalo. Vse preveč ljudi vidi samo denar in moč,« vzdihne.

»Govorili ste o receptu?« ga prekinem.

Ne pusti se zmotiti. Zamišljeno modruje naprej: »Morda sem naredil napako, ko sem dal človeku prosto izbiro. Ali pa tudi ne. Kako bi se sicer sploh kaj naučili?«

Osupnem: »Kako, prosim?« in nadaljujem: »Kdo pa sploh ste?«

»Jaz sem Veliki arhitekt. Poglej moja usta.«

Usta se odprejo, razširijo in izginejo. Prikaže se množica nebesnih teles, meglic, črnih lukenj, zlate svetlobe. Zaslišim: »Vse materialno sem ustvaril, postavil sem zakone, po katerih deluje vsak najmanjši delec. Potem sem ustvaril vsa živa bitja, a le človeku sem dal svobodno voljo. Na tem poligonu se igra ustvarjalca. Hoče prevzeti moje mesto in ustvarja kaos, namesto da bi izbral ljubezen in pot nazaj k

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

meni. Veš, planeta ni potrebno reševati, hitro si bo opomogel, ko ne bo več človeka.«

Slednje besede so bile komaj slišne in tako zelo žalostne. Podoba pred menoj blede in izgine.

Naslonim se na drevo in se vsa omotična sesedem v prah. Zavem se, da sem pravkar spoznala zeleno prihodnost.

Bojan Ekselenski

Stvaritev

Arhitektura je, kako naj rečem, družinski posel. Tudi sin se je začel učiti obrti. Prve korake je naredil in zdaj je čas za večji izziv.

Pripeljal sem ga v svoje malo svetišče. Zvedavo je vrtel oči in kar požiral mašinerijo, s katero ustvarjam.

»Ati, zakaj ima tvoja gradnja toliko ročic in kazalcev?« je takoj opazil razliko glede na svoje igrišče.

»Junior, takšna je arhitektura v praksi.«

»Uau ati! Tudi jaz bi imel toliko lučk in vsega tega.«

Pomiril sem ga.

»Najprej moraš do konca prestati vajeništvo in čaka te še pripravništvo. Tudi jaz sem se učil od dedija Enija in sem moral za vstop v sobo najprej narediti še mojstrski izpit. Bodi ponosen, saj sem te pripeljal, preden si končal z vajeništvom.«

Elčijev pogled je padel v tla. Mogoče sem ga prehitro pripeljal v delavnico. A zdaj so drugi časi. Otroci hitreje zapopadejo tehniko.

»Veš, arhitekt je zahteven poklic in med vajeništvom se še lahko zgolj igraš in si lahko daš duška. Ko boš postal pripravnik, se ne boš mogel več igrati.«

»Saj se nočem igrati. Rad bi gradil, kot gradiš ti.«

Spomnil sem se nase. Pravzaprav je izrezan jaz. Drevo pač ne pade daleč od jabolka.

»Tvoje igre te učijo bistva skrivnosti arhitekture. Kaj si se do zdaj naučil?«

Mulo me je zmedeno pogledal. Opogumljajoče sem se nasmehnil in mu pokazal tipkovnico:

»Rad bi videl, kaj boš storil na pravi stvaritvi. Obljubim, da se ne bom mešal, dokler ne končaš. Da vidim, kaj si se do zdaj naučil.«

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

Debelo me je gledal. Ponovil sem kretnjo in oprezno je sedel. V nosnice mi je udaril vonj ponosa. Obrnil se je:

»Od tod?«

Zaupljivo sem prikimal. Mali se je nasmehnil. Še sreča, da ima ušesa, sicer bi se zasmejal okoli glave.

Hitro, kot znajo z elektroniko vsi otroci, se je povezal in zazijal:

»Je res to eden od svetov, ki si jih zgradil?« in na ekranu se je zarisala modra krogla. Zraven je čemela manjša, dasiravno nesorazmerno velika, srebrna krogla s temnimi lisami.

»Ja, to je eden od njih.«

»Tako od daleč, je precej pust. Samo ena luna, čeprav nesorazmerno velika. Raje bi imel recimo kakšen obroč ali kaj slikovitejšega.«

Vedel sem, da bo to rekel. Videl sem njegove igre. Vsaka od njih se je končala pred prvo bakterijo. Funkcionalnost ni vedno lepa.

»Arhitekti moramo vedno dati prednost funkcionalnosti in šele v drugem planu je videz. Že sama učinkovita funkcionalnost je lepa. Tudi moji igralni svetovi, ko sem videz postavil pred funkcionalnost, so končali v slepih ulicah. To je normalno. Če ne preizkušaš, se ne naučiš. Poglej ta svet поблиže. Kaj vidiš?«

Malček je široko razprl oči in usta. Nekaj trenutkov je bil v tem zamrznjenem stanju. Kot kip.

Končno se je življenje vrnilo vanj in roke je odmaknil od tipkovnice. Sapa mu je zastala. Nežno sem ga opomnil:

»Ne pozabi dihati.«

»Po svetu gomazijo nam podobni in ...«

»In kaj?« sem ga spodbujal, da pove svoje. Spomnil sem se, ko me je moj oče Eni postavil pred tipkovnico. No, bil sem starejši in pred mojstrskim izpitom. Ker sem imel že več znanja, izkušenj in modrosti, mi je ponudil, naj posežem v njegovo gradnjo. Namerno mi je podtaknil tisti svet na skrajnem robu galaksije. Pustil mi je poseg brez varnostne kode. Zlahka sem se odločil. Zdaj me res zanima, kaj bo storil moj mulo. Bo enako postopal, kot jaz? Mlad je še, a sem se odločil tvegati izgubo.

»Si videl, kaj delajo s svetom? Sem prav videl, da pojedjo več, kot ustvarijo?« je presenečeno razširil oči.

Smehljajoče sem prikimal:

»Vedno je tako. Nobena arhitekturna stvaritev ni večna in tudi ta, ki si jo izbral, ne bo trajala za vekomaj. Resnična gradnje je eno, a igra nekaj drugega. Izvoli, naredi, kar želiš. Obljubim, da ne bom spremenil tvojih odločitev. Čas je za prvo vajeniško prakso v resničnem svetu.«

Čakal sem, kdaj bo pritisnil na tipko DELETE. Namerno sem mu, za vajo, podtaknil svet, ki izjemno hitro drsi proti točki brez povratka in ga bo prej ali slej na seznamu za reciklažo. Arhitekt gradi in zatem ruši. Reciklaža je po svoje osnova našega posla. Za gradnjo novega je vedno treba vsaj malce uničevanja.

Odmaknil sem se nekaj korakov, da mali dobi pogum. Na hitro se je okrenil in se zatem zatopil v tipkovnico. Pogledal sem na uro. Niti po pet minutah tipkanja ni končal. Čemu toliko tipkanja?

»Boš kmalu?«

Odsotno je odvrnil:

»Še malo. Poskusil bom nekaj drugega.«

Zdolgočaseno sem vzdihnil:

»Daj si duška.«

John je zadovoljno sedel ob obali in opazoval ptice. Vedno ga je prevzelo bogastvo življenja in njegov poziv je prišel ravno pravi čas. Med enim in drugim korakom ga je prešinilo ... Dan spomina na Zemljo. Njegovo idejo z Unescove konference je zagrabil sam generalni sekretar U Tant. In ni ostalo pri tem. Sprožil je plaz. Senator Gaylord Nelson je 22. april razglasil za Dan Zemlje. Naenkrat se je tudi politika začela zavedati, da bo treba kaj storiti glede našega planeta ...Preden si človeštvo ne požaga veje, na kateri sedi civilizacija. Naj se zbudi še ves preostali svet.

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

Elči je zadovoljno dvignil roke od tipkovnice. Zanimalo me je, kaj je storil. Prebledel sem ob pogledu na rezultat njegovega dela.

»Zakaj si to tako storil? To ni ravno arhitektura.« Stvar sem poskusil urediti, kot to uredi pravi arhitekt. Stisnem tipko. Nobenega učinka. Ponovim. Nič.

Sin se je navihano nasmehnil:

»Ati, za to konstrukcijo ne bo delovala tipka DELETE. Zamenjal sem skrbniško geslo za njeno domeno vesoljeneta,« in ponižno doda. »Saj si mi rekel, naj naredim karkoli in se ne boš mešal v moj prispevek.«

To mi ni bilo nič kaj zabavno. Pihnil sem:

»Mulc, saj veš, kaj je naš družinski posel.«

Mali navihanec je odvrnil:

»Tudi arhitekti moramo včasih samo občudovati svojo stvaritev in ji pustiti, naj se razvija po svoji poti.«

Po svoje je imel prav.

Na predlog Bolivije je leta 2009 Generalna skupščina OZN svečano razglasila Svetovni dan Zemlje.

Zdaj veste ...

Denis Peperko Zupančič

Socio-Eko-Arhitektov Zemljin Dan

Le en dan je Zemlji posvetil Zemljan?!

En dan si zasluži ljubezen,
vinar ima dan, ko ni trezen.
Za fante dan in punce tudi,
dan generala, ki se potruji.

Dva dni brezdelja, damo za delo,
Prešernu dan, ko mu je življenje odpelo
in vsakemu dan, ko se mu je začelo.

Tudi dan za dogodek poznan,
dan za obeležja vseh verovanj,
dan ljudi, katerih nimamo več,
za mir, ki odgnal nam je meč.

Trubarju tudi za njegova besedila,
dan, ko Slovenija je dobila tiste prek Mure,
dan, ko do polnoči spremljamo ure.

Nam ne pomeni dovolj za več dni?
Definicija dneva je, obrat Zemlje okoli osi
in razlog za vse dni, no, tudi noči.

Analogno bi v jezero deci vode vlili,
v skrbi za vodostaj, ga tako napolnili.
Rešili drevo, da bi mu list posvetili.
Kjer je kamnolom hrib vzel vkraj,

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

kurativno bi dali en kamen nazaj.
Uredili bi reke strugo tako, da bi,
prodnik vrnili med brežino in njo.
Bi tako šlo?

Vse dni nam prisluži, dobi pa enega?!
Še ta en, pa je sebi detrimentalen,
skozi leto nato, ne briga nobenega,
vest nam opere in tako je banalen.
Zaradi dneva ko se ji posvetimo,
dobimo občutek, da kaj naredimo,
odmislimo jo in lahko jo pustimo.
Si mislimo.

Kakor delamo zdaj, sicer planetu ne škodi,
ampak škodi pa človeku, ki živi na planetu.
Ovinkoma podan, vsak premeteni slogan
in preneseni pomen nepošteno zveni,
magnitudo problema s tem zamolči,
sporoči motiv, tako dobi spornost,
pozornost išče in jo zato ne dobi,
težo težave pa s tem le oddalji.
Zemlja nas prav zares ne skrbi,
poglejmo stvari naravnost,
povejmo pa enostavnost.

Pomembno, bi lahko bilo,
da se ne ovinkari fantastika,
če kvari mikroplastika nam telo,
če nihče ne pomni takih neviht,
ko za živeti ne plača vsak ših,
preidimo končno že k stvari,

Ljudje Zemlje, “rešite se!”

Zakaj ni ta dan, dan življenja ljudi?
Tu tiči problem in sem pes taco moli,
ne sporoči se naravnost, kaj in komu grozi,
niti po prvi plati ne, niti drugi, po terciarni!
Mar ni? Gre se za ljudi, ne za Zemljo in okolje,
najbolje, da imamo lepo kar dan za veselje!

Življenje na Zemlji, Zemljo,
naredi res v soseski posebno,
samo ogrožena ni Zemlja in zato,
ozaveščati v prid njej ni potrebno.
Človeštvo umira, medtem ni prisebno.
Sam mislim, da flora in favna in Zemlja,
predvsem pa Zemljani, smo vredni življenja,
kaj šele potenja, krivic in trpljenja.

Škodimo prav vsem makroskopskim bitjem,
na zemlji, v vodi, v zraku, na betonskem tlaku,
na vsakem koraku, v nasprotju s sožitjem.

Zemljin dan bi imeli?
Se sredi betona spomnili nanjo?
Za dosti denarja, bi še oceane povreli!
Ekosistem smo prejeli, lahko zaupamo vanjo!
Potrebujemo socio-eko-arhitekturni izris,
kaj želimo postati v skupnosti slike,
rešitve z okoljem skladne oblike
in časovno neodvisne rešitve.
Vsako tako, ki v slogo potisne,
neizbrisen vtis nam vtisne.

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

Ne le imeti en dan Zemlje,
živeti bo treba Zemlje življenje.
Mnenje ljudem se žal mora prodati,
večine ali ne briga ali si ne želijo priznati.
Človeški bodo vedno, kar je lažje počeli,
ne kar bi blo dobro, niti kar bi želeli,
četudi žele, da bi ljudje še živeli.
Nedolgo tega, smo še verjeli,
da bi vsi ljudje, znali prav vse,
če bi le dostop do podatkov imeli.
Povsod pa še vedno le umsko uveli in
žugali boste, politik bo kriv, da ni ukrepal,
odgovornosti se bo Narod Človeških otepal.

Priznam, pomemben je ta Zemljin dan.
Potrebovan pa je socio-eko-arhitekturni plan,
a dan sanj ni zamanj Zemlji, Zemljan.

Delo nas čaka in velika večina,
pozabi posledično grozen problem,
če od groze ga ločita čas ali daljina.

Grozi nam povrh veliki moralni propad,
drugače je zdaj, ko pa ko bil si še mlad.
V generaciji in pol lahko zmanjka,
iskrenih ljudi je izbira že tanka.
Nalezejo se čustev še redki,
ko sami zgrešijo se jezijo,
bolijo jih tuji zadetki.
Sodelovanje so sanje,
tistih ki so radi kdor so,

ki govorijo, kar res naredijo,
se veselijo za drugega zmago,
ne dajajo sebe in soseda na vago.
Človeka, ki se razdaja, ker ga napaja,
redkokdo ne odvrže, ko razda se do kraja.

Morala ni past in prijateljev padec ni tvoja rast.
Partnerstvo ne sme poznati nadrejenih
in resnično poštenih več ni, niti ni direktnosti.

Vsak moko, na tujih mlinih, s tujo vodo bi mlel,
čeprav vsak drugim želi slabše življenje,
vsak bi boljše od drugih živel.
Manj bi dal in več bi prejel
in vsak več, kakor vsi bi imel.

Kontradiktorno pa je logiki sporno.

Ljudje imajo raje poplavo, kakor dajo vodo,
čeprav pod vsakim mlinom kdaj je suho
in kdaj je vode preveč za eno kolo,
če bi drug drugemu jarke kopali,
pa nikoli nikjer ne bi bili žejni,
nikjer ne bi brez kruha ostali.

Kakor žive večinski ljudje, življenja ni vredno,
večina vas živi, kakor da bo za vedno.
Vsi bi vplivali, vsak bi imel glas,
vsak bi vlekel svoj štrik,
govoril bolj naglas.

Ne da se z lažmi, graditi svoj jaz.

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

Ta je samemu sebi pravljичni junak,
je razlagoma vsak, ki kdaj se je trudil,
da bi nekomu narekoval podobo o sebi,
ali ker nima se rad ali pa, ker se je izgubil.

Arhitekt za socio-eko defekte človeške,
okviril bi dom, vsilil kompromise strateške.
Naravo in družbo bi zlil, naš način omejil,
trajnost razvil in prihodnost zagotovil.

Dan Zemlje bi rad nekoč praznoval,
za plan socio-eko-arhitekta, ki spreči,
da bi človek v nesreči ljudi pokončal.
Tak, ki poišče nam trajno pristanišče.

Prvič odkar smo sploh mi,
imamo znanje sveta na dlani,
sposobnosti organizacijske narave,
surovin dovolj in filantropiste taprave,
logistike, na voljo veliko več od potrebne,
fantastično tehnologijo, zmožnosti prav posebne,
razvite, učinkovite, komunikacijske mreže, kanale,
kjer zbiramo misli, delimo ideje, sveže in stare.
Dostopne so vsem in so skoraj zastonj,
saj znanje sveta ima že vsak telefon.
Niti pol kar imamo, ne bi potrebovali,
če bi se organizirali in ga ne bi več srali,
če kakor, da je od vseh, bi gledali čisto na vse,
ne, da bi le, zagotovili vsem za preživetje denarja,
dali bi količnik vsakemu, ki dela in nekaj ustvarja.
Tehnološko smo že zdaj prekomerno razviti,

civilizacija rabi čas, da se jo nauči uporabiti,
še generacija ni, odkar nam je uspelo,
tako zelo si svoj obstoj spremeniti.

Tako hitro, lahko bi nevarno bilo.

Sam mimogrede verjamem, da se že odvija plan Be.
Upam, da ni vse prepuščeno povprečneža izbiri,
ne influencerj in divi, ne zabavačem ali artivi,
niti delavcu v tovarni ali pa kmetu na njivi.
Vsepovsod najdemo slavoslo in pohlep
in kaj če zato, ker vsak ima glas,
drvimo neopazljivo počas',
na vseljudski pogreb?

Jaz pa takrat ne potrebujem svoj glas,
ko to otrokom otrok, priskrbi lepši čas.

Vi pa zahtevate, da v mali škatli prdite,
za to pravico se borite, ker veste, da greste,
v njo pa zaprte zanamce pustite.

Justina Strašek

Dan zemlje

Vvseh medijih nastopa
okoljska aktivistka Greta Thumberg.
Je Svetovni dan Zemlje.

Posedam na klopeh,
tavam med zelenjem,
iščem arhitektove stvaritve,
zakrilo jih je bujno zelenje.
Oko se pase na pomladnem cvetju.
Srce omamljajo spomini.

Na dlani zemlje
sem se skrila v travi,
ustavila bi čas.

V pomladni večer
curlja studenčnica razuma.
Srce je napeto kakor struna.
V tišini bijejo vse ure večni čas.
Na nebu že plava bič večera
in se preveša v noč.

K počitku leže telo trudno,
sanje lepe, žalostne, vesele,
kapljajo tiho v noč.

Matej Krajnc

ARHITEKT (PESEM O ZEMLJI)

Zemlja se odpira njen dan je prišel
arhitekt odpre aktovko in si prižge cigaro
tovarišija je rekel zemlja se odpira
učvrstiti je treba temelje očistiti kitaro

čistim kitaro arhitekt
čistim kitaro

dovolj je obmetavanja s sadjem dovolj
dovolj je puljenja korenin
arhitekt vtakne cigaro v žep pravi hej
pripravite se na sedem let skomin

sedem let arhitekt
sedem let

zemlja se sprašuje čemu toliko grudic
na mojih prsih arhitekt a on ne ve
cigara je dogorela razpoke so se pozaprle
dan je pozabil kako mu je ime

kako mu je ime arhitekt
kako mu je ime

Nada Tržan-Herman

DAN ZEMLJE, 2030

(Zemlja pripoveduje)

 loveški črvi postajajo vse bolj nasilni.
Bivali na meni bi lahko v sožitju,
tako kot bolhe na prelepem kužku;
a nočejo: ljudje strašansko so nadležni!

Bogati človek – »heker« množice je ujel
na AI-trnek*; vse živo zdaj je algoritem!
Arhitektu (pri koritu) dali so denar, da naredi proslavo,
prekrije vso nebo z napisi »Radi te imamo, Zemlja!«

Sicer ljudje ubogi že dolgo so brez zvezd na nebu!
Mogotci pravijo: »Le kdo bi gledal enolično to nebo!
Naj človek zre v reklame na nebesnem, nočnem svodu!«

V deželi, kjer potrošništva je kal pognala
začeli so slaviti Zemlje dan** – s figo v žepu.
Enkrat stresla bom s sebe vse, kot kuža svoj kožušček!

* <https://drtrozzi.org/2022/03/29/dr-yuval-noah-harari-hackable-animals/>

** Dan Zemlje, začetek: leta 1970 v ZDA

Nevenka Brešar

ARHITEKT

Na mizi narahlo razviti beli papir. Svetloba iz zgornjega kota pada na mizo.

Šestilo skrito pot papirjem opazuje svinčnik kako riše in ustvarja neke številke.

Arhitekt obrača ravnilo nastajajo različni prostori.

Še vedno računa in piše številke.

Nasloni se nazaj svojega prijetnega stola. Strmi proti oknu. Le, kaj mu hodi po glavi.

Med prsti vrtil pisalo ne dolgo pisalo odložil in v roke prime škatlo cigaret.

Počasi stopi k balkonskim vratom narahlo jih odpre. Strmi v nebo in njegove misli potujejo, o njegovem projektu.

Hiša mora obdržati svoje mogočne zide, za široko paleto podnebnih razmer.

Sonce odpre to lažno vreme, veter riše s svojo konico, zidovi morajo biti varni.

Dim se spusti skozi ušesa, da prebudi njegovo odsotnost.

Renata Cigler Gandolfo

Most čez reko

I.

Sedela sva na preprogi pred na široko odprtimi vrati terase. Oče, po rodu Grk, je ljubil vse, kar je bilo eksotično. Tako je bila ta velika, svetla dnevna soba opremljena samo z živo pisanimi, ročno izdelanimi preprogami iz Irana, okrasnimi blazinami vseh velikosti in tremi nizkimi mizicami, posejanimi tu in tam po sobi, kakor marjetice, ki so rasle zunaj na travniku. Ob stenah pa so stali in kraljevali umetelno izrezljani predalniki iz sandalovine, ki so prispeli vse do Louvra iz Indije.

Minilo je že nekaj let, odkar je mati, rojena v Louvru, odšla po svoje. Ni mogla več prenašati očetovega narcisizma in vase zagledanosti.

Bil je vse prej kot prijazen, vedno se je moralo zgoditi tako, kot je on želel.

Tudi z mano ni ravnal drugače.

Ko je mati odšla, sem ravno zaključeval četrti letnik prestižne pariške gimnazije

In bil sem globoko prizadet, saj se mojega maturantskega plesa nista udeležila niti mati, niti oče. Maturo sem kljub razkolu v družini opravil z odliko in po očetovi zapovedi sem pričel obiskovati fakulteto za arhitekturo in vizualne umetnosti, šel sem po očetovih stopinjah.

Sanjal sem o velikih projektih, ki jih bom uresničil, o bom končal študij.

V mojih žilah je plala modra kri umetnika, moja strast je bilo kiparjenje.

V očetovi veliki hiši, ki je bila po odhodu matere tako strašno prazna, sem imel v pritličju svoj atelje, kjer so nastajali kipi in skulpture iz moje domišljije: čarovniki, zgodovinske osebnosti, v ustvarjanju sem utapljal svojo žalost.

Oče ni znal ceniti umetnika v sinu. Bil je odličen gradbeni inženir, to je bilo pa tudi vse.

Res je, dosegel je veliko, vendar, jaz bi rekel, daje za osebni uspeh šel preko trupel.

II.

Čas je mineval, zaključil sem prvi, nato drugi letnik, pisalo se je leto 1998, ko je oče naznanil, da se bova za nekaj časa preselila v Argentino, v Buenos Aires, ker so mu ponudili obsežno in zahtevno arhitekturno delo konstrukcije mosta, katerega načrt je izdelal takrat svetovno znan in pomemben španski arhitekt

Santiago Calatrava Valls, gradbeni inženir, kipar in slikar, rojen leta 1951, znan po gradnji umetniških vrtljivih mostov, ki jih podpira en edini ogromen jambor na sredini.

Most se bo imenoval »Puente de la mujer«, Ženski most, povezoval pa bo levi in desni breg reke Rio de la Plata, v Buenos Airesu, v pristanišču Madero, kjer je večina ulic nosilo imena znanih in manj znanih žensk, od tukaj tudi ime mosta.

Namenjen bo pešcem, zatorej zelo nizek, nihajni in vrtljiv, lahko se bo zavrtel za 90 stopinj, in s tem omogočil vodnemu prometu, da pluje mimo, na levem in desnem bregu pa bosta dve ključni, statični točki mosta, s katerima bo le-ta povezan.

Podoben most je Calatrava že zgradil, leta 1992 v Sevilji v Španiji, imenovan

»Puente de Alamillo«.

Gradnja mostu naj bi se pričela v aprilu, 1998, otvoritev pa naj bi se izvršila tri leta kasneje 2001, tudi v aprilu, natančneje 22. aprila, na svetovni dan Zemlje,

ko se spominjamo našega planeta.

III.

Zvonjenje telefona me je vrglo iz razmišljanja v sedanjost.

»Ja, tukaj je,« sem slišal očeta odgovoriti.

»Nikolas,« me je poklical, »zate je.«

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

Bila je mati.

»Kaj praviš, Niki, ali bi šel z mano naslednji teden v Avstrijo? V Salzburg. Čudovito, zgodovinsko zelo bogato mesto, moraš ga videti. Povabili so me na predstavitev mojega romana, ki je izšel pri njihovi založbi preveden v nemški jezik.«

Najprej sem ji čestital za njen uspeh glede romana, mislim, da je šlo za avtobiografijo nekega umetnika, rojenega v Avstriji, to leto, 1998, pa so praznovali stoletnico njegovega rojstva, nato pa sem si vzel čas za premislek.

»Ne vem, mama, kako bom s časom. Pravkar zaključujem pomembno, obsežno nalogo za študij in bi rad čim prej končal, z očetom potujeva že čez dva meseca, pa imam še veliko dela.«

»Saj res, Buenos Aires, ne? Oh, kako vama zavidam. Če bi bila z očetom, Frankom, bi zagotovo pobrala šila in kopita skupaj z vama.«

Vzdihnila je.

»Prav. Sporoči mi do petka, kako se boš odločil, da lahko rezerviram let.«

»Te pokličem,« sem dejal in odložil.

Oče me je vprašujoče pogledal.

»In?«

»Nič posebnega. Vabi me v Salzburg, pa ne vem, dela za projektno nalogo imam še veliko, ...«

»Pojdi vendar. Potovanje je lahko precej poučno, lahko si vzameš čas za ogled avstrijske arhitekture.«

Salzburg, ne samo, da slovi kot rojstno mesto Mozarta, je znano tudi po svojih rudnikih soli, po katerih je dobilo ime, in, nenazadnje po svojem slikovitem srednjeveškem kraju, ki se razteza po desnem bregu reke Salzach.«

IV.

Odločil sem se v hipu. Vraga, če se ne bom sedaj zabaval in potoval po svetu, se bom postaral brez da bi uresničil svoje sanje. Poleg tega, lahko najdem več kot samo eno ali dve ideji za moj projekt.

Ko se vrnem iz Salzburga, bom imel točno en mesec časa za delo, nato pa via, letim za Argentino.

Še isti večer sem klical mamo in ji sporočil svojo odločitev.

Stojan Knez

ARHITEKT ŽIVLJENJA

N*i mi mar;*
lakota v svetu, vojna v Siriji,
posilstva otrok, žensk,
pozabe, zlorabe ...

Ni mi mar;
usmrtilve, trpinčenje,
pozabljanje, pomanjkanje,
onesnaženja, minska polja ...

Ni mi mar;
potresi, požari,
poplave, plazovi,
bolezni ...

Ni mi mar;
izkoriščanje, bogastvo,
grabežljivost, goljufije,
pranje denarja, kraja organov ...

Ni mi mar;
žalost, bolečina,
osamljenost, izgubljenost,
razne bolezni, nesrečne ljubezni ...

Ni mi mar;
to se ne dogaja meni,
moji družini, prijateljem ...

to se ne dogaja tukaj, v mojem okolju, državi.
Ne slišim, pravzaprav ne želim slišati slabih novic.
Pa danes, mi res ni mar?

DAN ZEMLJE,
je vsakdan,

številke tistih ki umirajo,
tistih, ki jih nikoli več ne bo med nami,
tistih, ki nas še včeraj niso zanimali,
tistih, ki jim tudi ni bilo mar ...
Več milijard besed »ni mi mar« ob peščici tistih, ki jim je mar ...
Toda v svoji nemoči tiho kričijo, moledujejo, prosijo, želijo ...
Tistih, za katere nam ni bilo mar.

Ni mi mar;

za čas, v katerem živim, za pogled, v katerem je toliko slepote,
za ležernost, otopelost ...

Ob pogledu na stanje zavestnega propada civilizacije
bo mati Zemlja izrekla še tri zadnje besede:
»NI MI MAR ...« Nekoč ...

... ko tudi Arhitekt »Dan Zemlje«
izgubi vse svoje znanje ...

Tadeja Hojnik

Spomini tistega dne

Travnne bilke, na katerih sem tistega rosnega jutra ležerno ležala, so se prepletle z dlačicami mojega telesa, kot bi mi želele povedati, da sem njihova. S hvaležnostjo sem zrla v svoja blatna stopala, ki so me v svoji lakoti po dogodivščinah, tako lahko sprehajala po svetu. Pretekla sem že mnoge poljane, da sem prišla do tega osamljenega kotička.

Spominjam se, kako so me na dolgi poti, njivske preslice žgečkale po nogah. Nežna detelja je poljubljala pete s svetlikajočimi biseri pretekle noči. Vlažna zemlja je negovala in hranila mojo kožo, ob stiku z njo. In jaz sem tekla.

V iskanju samotnega pribežališča me je spremljala sveža sapica prebujajočega dne. Občudovala sem Sonce, kako sleherno jutro, s pozorno očetovsko ljubeznijo, nežno poboža svoje otroke. Zahrepenela sem po objemu, čemur je sledilo spoznanje, da ga na praznih poljanah ne bo. Upočasnila sem korak in se razgledala naokoli. V brezčasju sem pozabila, kaj vse sem pustila za seboj. Meglice so ravno zapuščale obrobje gozda in se še vedno rahlo pozibavale nad poljem, omotične od nočnega rajanja. Samo v daljavi je bilo slišati pridušeno brnenje avtomobilov, ki so drveli v vsakdanjik in me opominjali na smisel mojega početja. Vedela sem, da sem dovolj daleč v stran.

Zavila sem s poti, v objem dreves, kjer me je pozdravilo radoživo petje ptic, ki so slavile nov dan. Goste smrekove vejice so mi počesale razmršene lase, kot skrbne babice, medtem ko sem si utirala pot do skrivnega potoka. Kot že ničkolikokrat poprej se je pred menoj razgrnil prizor, ki mnogim očem ostaja neviden. V tem domačem zavetju sem odvrгла človeške okove in se v polnosti predala naravi.

Val divjosti, ki me prežame v svobodi samote, je nemogoče ubesediti. Spekter občutkov pripotuje vame iz okolice in se strne v celoto, ki zaobjame moje bistvo. V celoto, ki jo razumem brez besed, brez misli. Od radosti sem se zavrtela v ritmu glasbe, ki jo je ustvarjala narava. Razmočena zemlja je frčala v vse smeri, ko sem s stopali divje udarjala ob tla. Ognjeni zublji, ki so se zbudili v moji maternici, so mi razgrelili telo.

Da bi se osvežila, sem počasi zajela potok v svoje dlani in si z njimi otrla obraz, vrat, prsi. Čutila sem, kako me bistra voda poživlja, kako napaja mladost v meni. Počasi sem legla vanjo in pustila, da se poigra z obliko mojega telesa. Nežni mravljinци so mi šepetali, da v sebi skrivam ogromno življenja.

V objemu užitka sem pripravila oči in opazila nejasne obrise znanih obrazov. Tisti topli nasmeh, v deblu drevesa. Nežne glasove v vetru. Odobravajoče kimanje krošenj. Pesem domačega ljudstva, izražena skozi ptičje petje, me je zazibala v spomine.

Kako prešerno je bilo na dan Zemlje. Spomnim se, kot bi bilo včeraj.

Veliko slavje. Polno veselja. Smeh. Ples. Petje. Radost.

Povsod naokrog domačni obrazi, prežeti z navdihom in zagnanostjo. V zraku vonj po nadah o sožitju.

Z družnimi močmi smo krasili nov svet, tako lepo zelen in svež. Tkali smo skrivnosti v vsak svež poganjek, v vsako vitico, ki se je vzpenjala v višave, da bi ugotovila svoj izvor. Vdahnili smo sporočila v veter in ga razpihovali v vse smeri, dokler se ni vrnil nazaj, z novicami o prostranosti.

Z vodami smo poslali napoj večnosti po strugah, ki so si utrle pot na najbolj nepričakovane načine. Zasadili smo prihodnost. Skrili smo drobne ključke na mesta, ki bodo dostopna samo najbolj željnim in iskrenim. A tudi sami smo imeli ogromno vprašanj. Ob koncu slavja smo se posedli ob ognju in nemo zrli v iskrive plamene. Ognjeni zublji so odnašali naša vprašanja daleč v noč.

Arhitekt in dan Zemlje v literarni praksi

Rahel drget me je predramil iz spominov. Zasanjano sem zlezla iz potoka ter poiskala travnat kotiček blizu obrežja, kamor so ravno prodirali topli žarki tistega dne.

Tako sem naposled ležala na travnih bilkah, ki so radovedno okušale moje telo. Drobne kaplje je ljubeče oblizovalo Sonce. Trenutek se je raztegnil v večnost, misli so se sprostile in telo je lahko obmirovalo.

A stopala so postajala nemirna, žgečkala jih je želja po okušanju novih poti.

Čas je, za iskanje naslednjih ključev, slišala sem jih odzvanjati v vetru iz daljave.

Premamil me je vonj po svetu, ki nikdar več ne bo enak.

Čas je, da izvem, kam vse so še prepletena spoznanja, v katera obzidja so skriti spomini na sanje.

Poljane so se ponovno razgrnile pred menoj in me vabile v širino.

Zazrla sem se v nebo in se zasanjano spraševala, kje se skriva veličastni Arhitekt, ki nam je tako domiselno sestavil ta omamen poligon senzoričnih užitkov. Prav rada bi mu osebno čestitala za uspešno delo.

Razpisi Celjskega literarnega društva za 2021/22

Celjsko literarno društvo ima nekaj stalnih in tematskih razpisov.

Vsesledje - za številko 41 (letnik 2022)

Revija Vsesledje je splošna revija za kulturo in literaturo. Izhaja 1x letno, praviloma oktobra, ko je predstavitev, ki je ena od osrednjih prireditev Celjskega literarnega društva.

Odgovorni urednik revije je dr. Zoran Pevec.

V reviji objavljamo:

- ⇒ poezijo (zaželeno je nekaj pesmi, da ima urednik določen izbor)
- ⇒ prozo (kratke zgodbe)
- ⇒ esejistiko
- ⇒ recenzije
- ⇒ dramatiko (kratka dramska besedila)

Pomembno o pripravi besedila za objavo:

- ⇒ Besedila morajo biti v elektronski obliki (wordov format) poslana po elektronski pošti kot priloga.
- ⇒ Tipkanih ali pisanih besedil po pošti **ne sprejemamo**.
- ⇒ Besedil ne okrašujte, naj bo samo navadno besedilo.
- ⇒ Slike, ki jih želite vključiti v besedilo, pošljite posebej in v besedilu označite, katero sliko kam vstaviti. Slike, vključene v Wordov dokument so neuporabne za tiskano publikacijo.
- ⇒ Vsako besedilo mora vsebovati tudi ime in priimek avtorja(-ice) in zaželeni so kontaktni podatki (gl. varovanje zasebnosti).
- ⇒ Prispevki se honorirajo samo izjemoma
- ⇒ Rok za pošiljanje za tekoče leto je 1. junij. Prispevki, ki prispejo kasneje, se objavijo samo po dogovoru z urednikom.

Poseben del revije je Mlado Vsesledje, kjer objavlja osnovnošolska in srednješolska mladina.

Pošiljanje prispevkov:

- ⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo)

⇒ zoran.pevec@gmail.com (odgovorni urednik)

Obiščite tudi spletno stran <http://cld.si> in <http://cld.si/Vsesledje.html>

Supernova

Revija Supernova je edina slovenska revija za fantazijsko književnost. Izhaja 2x letno in sicer aprila in septembra.

Glavni urednik Supernove je Bojan Ekselenski.

Objave v Supernovi:

- ⇒ Proza – dolžina do 7500 besed (45.000 znakov s presledki - standard za kratko zgodbo). V primeru, da je prispevek del večjega literarnega dela, je priporočljivo navesti naslov izvirnega dela.
- ⇒ Esej – obseg do 3500 besed (21.000 znakov s presledki) – vsebina naj bo povezana s fantazijsko književnostjo.
- ⇒ Recenzija fantazijskega literarnega dela (prednost imajo domači avtorji, lahko je tudi recenzija prevoda) - obseg do 3500 besed (21.000 znakov s presledki)
- ⇒ Poezija – obseg je omejen na 300 verzov. Priporočamo pošiljanje več pesmi, da ima urednik izbor in dobi vpogled v avtoričino (avtorjevo) ustvarjanje

Tehnične zahteve:

- ⇒ Obvezno v elektronski obliki, brez oblikovanja (doc, docx, txt, odt)
- ⇒ V enem dokumentu je lahko več literarnih del.
- ⇒ Vsak dokument mora biti opremljen z imenom in priimkom avtorja(-ice), zaželeni so še kontaktni podatki (gl. varovanje zasebnosti)
- ⇒ Dokumenti morajo biti poslani po elektronski pošti
- ⇒ Morebitne slike naj bodo poslane posebej, v dokumenti naj bo navedeno, kam katero sliko vstaviti.

- ⇒ Besedila, ki presegajo predviden obseg, se objavijo samo po dogovoru z urednikom.
  - ⇒ Rok za pošiljanje za spomladansko številko: 1. 2. (tuji) oz. 1. 3. (domači).
  - ⇒ Rok za pošiljanje za jesensko številko: 1. 8. (tuji) oz. 15. 8. (domači).
  - ⇒ Besedila, ki pridejo po datumu, se shranijo za naslednjo številko.
  - ⇒ Besedila, objavljena v Supernovi, so lahko (ali bila) objavljena tudi v drugih revijah ali drugih publikacijah.
  - ⇒ Besedil na papirju ne sprejemamo.
  - ⇒ Vsak avtor je upravičen do avtorskega izvoda. V Supernovi objavljene zgodbe gredo v nabor kandidatov za nagrado supernova.
  - ⇒ Honorarjev praviloma ne izplačujemo.
- Pošiljanje prispevkov:
- ⇒ bojan.ekselenski@gmail.com (glavni urednik)
  - ⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo – obvezno pripišete v mail – Za Supernovo, saj besedila privzeto gredo za Vsesledje).

Spletna stran: <http://cld.si> posebej Supernova: <http://cld.si/supernova.html>

Fanfest

Fanfest, slovenski festival fantazijske književnosti je edini takšen dogodek v Sloveniji in je del povezave sorodnih festivalov v regiji. Stalni gost festivala je prof. dr. Zoran Živković, eden najpomembnejših svetovnih pisateljev in priznani esejist, teoretik in pedagog. Tradicionalno vodi literarno delavnico na Fanfestu.

Praviloma se odvija predzadnji ali zadnji septembrski vikend.

Razpisi in druge drobnarije | <http://cld.si>

Gostje festivala so domači in tuji avtorji(-ice), ki so pomembni za razvoj slovenske fantazije.

Na vsakem festivalu objavimo mednarodni tematski razpis. Tokrat sta aktualna kar dva razpisa, ki vsak zase odražata duh časa, ki ga životarimo.

Pravljčna bitja iz središča Zemlje

Čisto po naključju odkrijejo brezno, ki se nikakor ne konča. Ne čisto priseben znanstvenik (delovno ime: dr. Retep Peter Frustrič) najde pot, ki gre vse globlje in globlje, dokler se ne znajde v deželi ob središču Zemlje. Tam živijo vsa mogoča pravljčna bitja - vilinci, škratje, volkodlaki, vampirji, zmaji, ajdi, vile (tudi rojenice), lesni duhovi ipd. (priporočam mitološka bitja domačih krajev). Znanstvenik se pobrati z njimi in jih vodi na površino.

Kraj dogajanja: Celje.

Lahko potujete v preteklost, prihodnost ali ostanete v današnjih časih. Pomembno je, da na zrak spravite pravljčna in mitološka bitja.

SLOVENSKI FESTIVAL FANTAZIJSKE KNJIŽEVNOSTI
FANFEST

Kaj, če so teorije zarote čista resnica?

Zemlja je ploščata, s cepivom nam vgrajujejo nanočipe, da nas daljinsko upravljajo, svetu vladajo reptili s pomočjo svojih služabnikov. S 5G nas programirajo ...

Dobrodošli v družbi alternativne resnice!

Priporočeno je del dogajanja postaviti v Celje.

Pogoji?

⇒ Forma: Poezija ali proza v

elektronski obliki (docx, doc, rtf, txt, odt).

- ⇒ Dolžina besedila: do 20.000 besed (60.000 znakov s presledki)
- ⇒ Obvezno dopišite: ime, priimek, domači naslov (zaradi pošiljanja tiskovine), e-mail,
- ⇒ Neobvezno: spletno mesto, če ga imate, GSM ipd.
- ⇒ Seveda se zavezujemo, da bomo osebne podatke uporabili zgolj za potrebe razpisa (gl. varovanje zasebnosti).
- ⇒ Rok za oddajo vaših del: **15. julij 2022**. Kasneje prispela dela se uvrstijo v dogovoru z urednikom.
- ⇒ Besedilo mora biti v elektronski obliki, opremljeno s podatki o avtorju(-ice) - ime, priimek, e-mail, naslov bivališča (zaradi pošiljanja Supernove) in po želji GSM, spletna stran ipd.
- ⇒ Prispevkov v tiskani obliki ne bomo upoštevali. Časi ročnega pretipkavanja so nepreklicno minili.

Pošiljanje besedil:

- ⇒ fanfest.festival@gmail.com (e-mail festivala)

- ⇒ bojan.ekselenski@gmail.com (organizacijski vodja festivala in urednik festivalske zbirke)
  - ⇒ celjsko.literarno@outlook.com (društvo – obvezno pripis – Za fanfest)
- Fanfest na spletu:
- ⇒ <http://fanfest.si>

Mednarodni literarni natečaj »Balkan ekspres« -

Krononavt

Literarni natečaj poteka v več državah bivše Jugoslavije (Slovenija, Hrvaška, BiH, Srbija, Črna gora in Makedonija). Koordinator projekta je Bojan Ekselenski (Celjsko literarno društvo).

Temeljna rdeča nit projekta:

V naš čas pride časovni potnik (krononavt) z nalogo, da spremlja otroštvo osebe, ki v prihodnosti naredi pomemben preboj in s tem usodno vpliva na človeško civilizacijo.

Ta potnik ne more na noben način vplivati na dogajanje, lahko le pasivno opazuje dogajanje.

Avtorice in avtorji pošljejo kratke zgodbe (7500 besed - 45000 znakov s presledki) ali poezijo na naslov koordinatorja v posamezni državi. Za Slovenijo je naslov:

⇒ bojan.ekselenski@gmail.com

Zgodbo pošljete v **materinem** jeziku.

Rok za oddajo v elektronski obliki (rtf, doc, docx, txt):

15. 7. 2022

Pisateljski izzivi

Spremljajte našo spletno stran in sodelujte na pisateljskih izzivih, Na osnovi predlaganih ključnih besed ipd. spišite kratko zgodbo (do 1000 besed, tudi če je malenkost več, vas ne bomo zavrnili) ali pesem (do 50 verzov, lahko je tudi kakšen več) in pošljite na:

⇒ celjsko.literarno@outlook.com

Vsako prispelo delo (datume roka za oddajo spremljajte na spletni strani) je dobrodošlo in upamo, da se boste udeležili tudi Druženja z lepo besedo, ko se prispela dela preberejo. Sledi objava na YouTube in brošurici, kot je ta.

Naj vam steče lepa beseda!

Ni mi mar;

lakota v svetu, vojna v Siriji,
posilstva otrok, žensk,
pozabe, zlorabe ...

Stojan Knez

2001 - 2021

20 let